

Arrest

nr. 192 433 van 25 september 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Frans-Guyaanse nationaliteit te zijn, op 23 juni 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 juni 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2017.

Gehoord het verslag van de voorzitter van de Raad G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De aanwezigheid van verzoeker in het Rijk werd op 19 februari 2016 vastgesteld ingevolge een politiecontrole. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam dezelfde dag de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Verzoeker werd op 4 februari 2017 betrapt bij de verkoop van verdovende middelen en hij werd de volgende dag onder bevel tot aanhouding geplaatst.

1.3. Op 15 februari 2017 werd verzoeker in de gevangenis door verweerder gehoord.

1.4. Verzoeker werd op 20 april 2017 door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden met uitstel gedurende drie jaar, behoudens negen maanden effectief.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 8 juni 2017 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, die verzoeker op 9 juni 2017 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer gekend in de gevangenis als:

naam: [M.]

voornaam : [J.]

[...]

nationaliteit: Frans-Guyana

Geïdentificeerd als:

naam: [K.]

voornaam : [R.K.]

[...]

nationaliteit: Ghana

ALIAS: [I.C.][...]

[M.J.][...], onderdaan van onbepaald

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

x3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 20/04/2017 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 3 jaar behalve 9 maanden gevangenisstraf effectief.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken

Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres.

Betrokkene is gekend onder verschillende aliassen

x artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 20/04/2017 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 3 jaar behalve 9 maanden gevangenisstraf effectief.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

x artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan zijn eerder bevel om het grondgebied te verlaten door hem betekend op 19/02/2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene verklaart in zijn vragenlijst hoorplicht door hem ingevuld op 15/02/2017 dat hij geen familieleden heeft in België.

Gewone sociale relaties worden niet beschermd door artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

Betrokkene had ook verklaard in zijn vragenlijst hoorplicht oogproblemen te hebben. Een evaluatie van de medische toestand van betrokkene werd uitgevoerd, dat er is geen onmogelijkheid tot reizen

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 20/04/2017 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 3 jaar behalve 9 maanden gevangenisstraf effectief.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres.

Betrokkene is gekend onder verschillende aliassen

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan zijn eerder bevel om het grondgebied te verlaten door hem betekend op 19/02/2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten :

Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres.

Betrokkene is gekend onder verschillende aliassen

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan zijn eerder bevel om het grondgebied te verlaten door hem betekend op 19/02/2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Inzake de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

3.2.1. Verweerder werpt op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten) niet kan worden aangenomen.

3.2.2. De Raad merkt op dat verzoeker betwist dat toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepaling toepasbaar is. Daarenboven moet worden benadrukt dat verzoeker de schending aanvoert van onder andere artikel 8 van het EVRM en dat voormelde verdragsbepaling primeert op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten ongegrond is, loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad. De bestreden beslissing ligt tevens aan de basis van een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Een vernietiging van de bestreden beslissing kan bijgevolg gevolgen hebben voor de rechtsgeldigheid van een andere beslissing die door verzoeker ook wordt aangevochten.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De eerste exceptie wordt verworpen.

3.3. In een tweede exceptie betwist verweerder de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de tweede opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending van de artikelen 1, 11°, 62 en 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3.7 en 7.4 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“1. Voorafgaandelijk: verzoeker heeft een belang dat huidig middel wordt beoordeeld in het kader van de vordering tot schorsing en nietigverklaring.

Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2 Vreemdelingenwet).

In het bijzonder wijst verzoeker erop dat de verwerende partij, wanneer hij toepassing maakt van een gebonden bevoegdheid nog steeds een termijn dient op te leggen om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 74/14 Vreemdelingenwet. Deze termijn bedraagt 30 dagen. Enkel op basis van een discretionaire bevoegdheid kan hiervan worden afgeweken.

Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2 Vreemdelingenwet). Dit geldt des te meer nu verzoeker van zijn vrijheid werd beroofd in het kader van de een gedwongen terugkeer.

Dit levert verzoeker een duidelijk voordeel op, waardoor hij hieraan een belang ontleend. Dit geldt in het bijzonder in huidige situatie.

2. In toepassing van artikel 74/14, § 1 Vreemdelingenwet bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §1 Vreemdelingenwet stelt letterlijk: “De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten”.

De termijn van dertig dagen vormt derhalve de regel.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°). Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: “Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1”.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°).

Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: “Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1”.

3. Indien de verwerende partij toepassing maakt van een restrictieve omschreven geval in artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet, dan dient de beslissing tot verwijdering “een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn” te bepalen (artikel 74/14, §3 in fine Vreemdelingenwet).

Het komt binnen de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij toe om een termijn te bepalen. De motieven tot het bepalen van de termijn, dienen expliciet opgenomen te worden, gelet op de vereisten van artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

In casu wordt door de gemachtigde toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet om zowel af te wijken van de termijn van 30 dagen als het opleggen van een termijn van nul dagen.

Dit artikel stelt:

§3

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in §1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Artikel 7, 4 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat:

Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.

Artikel 3, 7 van de Terugkeerrichtlijn omschrijft het “risico op onderduiken” als volgt:

“risico op onderduiken”: het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht;

De Terugkeerrichtlijn vereist derhalve dat er in de wetgeving zelf objectieve criteria worden vastgesteld op basis waarvan het risico op onderduiken moet worden bepaald.

In de Vreemdelingenwet is in de Belgische rechtsorde volgende definitie opgenomen van het risico op onderduiken in artikel 1, 11°:

risico op onderduiken: het feit dat een onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen.

Er zijn echter geen criteria opgenomen in de wetgeving.

Doordat de erkenning van het risico op onderduiken ertoe kan leiden dat de vreemdeling vastgehouden wordt of hem een verblijfplaats aangewezen wordt, staat het nochtans aan de wetgever om de objectieve criteria vast te leggen aan de hand waarvan kan worden bepaald of er redenen bestaan om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land zich zal onttrekken aan het toezicht. Het artikel 1, 11° Vreemdelingenwet zet artikel 3, punt 7), van richtlijn 2008/115/EG niet correct om, aangezien daarin geen dergelijke criteria vastgelegd worden, maar alleen aangegeven wordt dat er “objectieve en ernstige aanwijzingen” moeten bestaan.

De bestreden beslissing stelt ook niet op welke wettelijke criteria de gemachtigde tot het besluit komt dat er sprake is van een risico op onderduiken.

Verzoeker wordt derhalve een risico op onderduiken verweten, terwijl de gemachtigde zelf nalaat te motiveren welke wettelijke objectieve criteria gehanteerd werden.

Dit vormt een schending van de formele motiveringsplicht, evenals een schending van artikel 1, 11° Vreemdelingenwet en artikel 74/14, §, 1° Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 3, 7 Terugkeerrichtlijn en artikel 7, 4 Terugkeerrichtlijn.

Overigens kan het niet volstaan dat dergelijke criteria zouden blijken uit de rechtspraak of de administratieve praktijk. Verzoeker wijst hiervoor naar een hangende zaak bij het Hof van Justitie (zaak C- 528/15) in verband met een prejudiciële vraag in verband met artikel 2, n) van de Dublin III-verordening. Deze bepaling definieert op vergelijkbare wijze het “risico op onderduiken” als “het in een

individueel geval bestaan van redenen gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een verzoeker of een onderdaan van een derde land of een staatloze op wie een overdrachtsprocedure van toepassing is, zou kunnen onderduiken”.

In zijn conclusie stelt de advocaat-generaal op 10 november 2016 dat: Artikel 2, onder n), en artikel 28, lid 2, van verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend, in onderlinge samenhang gelezen, moeten aldus worden uitgelegd dat een lidstaat een verzoeker om internationale bescherming niet in bewaring mag houden om zijn overdracht aan een andere lidstaat veilig te stellen indien in de wetgeving van die eerste lidstaat geen objectieve criteria zijn vastgelegd voor de beoordeling van het bestaan van een risico op onderduiken, zelfs indien dergelijke criteria blijken uit de rechtspraak of de administratieve praktijk van die lidstaat.

4. Doordat de gemachtigde toepassing maakt van artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet en artikel 1, 11° Vreemdelingenwet terwijl de wetgever niet voorzien heeft in objectieve en wettelijke criteria, waartoe zij nochtans conform de Terugkeerrichtlijn gehouden is, schendt de gemachtigde deze wetsartikelen.

De verwijzing naar eventuele andere rechtsgronden voor het verantwoorden van een termijn van minder dan 30 dagen kan hieraan geen afbreuk doen. De bestreden beslissing is immers behept met een onwettigheid (zie hierboven).

Deze onwettigheid heeft als gevolg dat de bestreden beslissing moet worden geschorst en vernietigd.

4.1.2.1. Inzake de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, moet worden gesteld dat de motieven in rechte en in feite waarop het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gebaseerd in deze beslissing staan vermeld. Er wordt immers duidelijk toegelicht dat toepassing werd gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet en dat werd vastgesteld dat verzoeker niet in het bezit was van een geldig paspoort of visum en hij, gelet op de door hem gepleegde inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er wordt tevens melding gemaakt van artikel 74/14, § 3, 1°, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet en uiteengezet dat verzoeker geen termijn om vrijwillig het land te verlaten wordt toegestaan nu hij geen officiële verblijfplaats in België heeft en er een risico bestaat dat hij zal onderduiken, omdat hij geacht wordt een gevaar voor de openbare orde te vormen en omdat hij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

4.1.2.2. In de mate dat verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/14, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer verweerder beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een vreemdeling in regel een termijn om uitvoering te geven aan dit bevel dient te worden toegekend. In de in artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalde gevallen kan evenwel worden afgeweken van deze regel.

Verzoeker houdt voor dat verweerder geen toepassing vermocht te maken van de in artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalde mogelijkheid om geen termijn toe te staan om vrijwillig het land te verlaten.

Verzoeker geeft aan dat de toekenning van een termijn om vrijwillig het land te verlaten hem een voordeel biedt, maar toont hiermee niet aan dat verweerder enige onwettigheid heeft begaan door hem geen termijn toe te staan om vrijwillig het Rijk te verlaten.

Verder betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing kaduuk is, nu verweerder niet aangeeft op basis van welke objectieve criteria hij heeft besloten dat er een risico op onderduiken bestaat in hoofde van verzoeker. Er blijkt echter niet dat verzoeker enig belang heeft bij zijn uitgebreid betoog omtrent verweerders overweging dat een dergelijk risico bestaat. Verweerder heeft er immers ook op gewezen dat verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt verleend omdat hij geacht wordt een gevaar voor de openbare orde te vormen en omdat hij geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze motieven – waarvan de correctheid niet wordt betwist – volstaan om verweerders beslissing om aan verzoeker geen termijn om vrijwillig het grondgebied toe te kennen te onderbouwen. Verzoekers grief is derhalve gericht tegen een overtollig motief in de bestreden beslissing en de eventuele gegrondheid van een middel dat is gericht tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoeker toont bijgevolg niet aan belang te hebben bij zijn middel (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet is niet dienstig.

4.1.2.3. Gelet op voorgaande vaststelling is verzoekers verwijzing naar artikel 1.11° van de Vreemdelingenwet en naar de artikelen 3.7 en 7.4 van de richtlijn 2008/115/EG, die allemaal betrekking hebben op het risico op onderduiken, in voorliggende zaak evenmin nuttig.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zijn betoog luidt als volgt:

“1. Verzoeker beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet gelet op het privéleven, gezinsleven en de gezondheidstoestand van verzoeker.

Verzoeker heeft een belangrijk privé- en gezinsleven uitgebouwd in België. Hij heeft zich gevestigd in België sinds 2003, waarmee hij een belangrijke, intensieve sociale binding heeft.

De verwerende partij is hiermee gekend, gelet op de elementen in het administratief dossier. Dat verzoeker al jaren in België verblijft blijkt onder meer uit het eerder bevel om het grondgebied te verlaten, waarvan de verwerende partij zelf stelt dat ze niet werd uitgevoerd, en de aliases waaronder verzoeker is gekend. Dit impliceert dat verzoeker noodzakelijkerwijze gedurende deze jaren op het Belgisch grondgebied is gebleven.

Deze elementen moeten dan ook betrokken worden in het onderzoek naar de inmenging (en mogelijke schending) van artikel 8 EVRM bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

2. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;*
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.*

Ook het privéleven van verzoeker, met name het geheel van sociale banden tussen verzoeker en de gemeenschap waarin zij leeft (zoals in België), wordt beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel.

Zie EHRM 23 april 2015, Khan v Duitsland, nr. 38030/12, 37:

Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see Pretty v. the United Kingdom, no. 2346/02, § 61, ECHR 2002-III) and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity (see Mikulić v. Croatia, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-I). It must therefore be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8. Indeed it will be a rare case where a settled migrant will be unable to demonstrate that his or her deportation would interfere with his or her private life as guaranteed by Article 8 (see Miah v. the United Kingdom (dec.), no.53080/07, § 17, 27 April 2010).

Vrij vertaald:

Artikel 8 beschermt het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld (zie Pretty v. Het Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, EVRM 2002-III) en dit kan soms elementen omvatten van een persoonlijke sociale identiteit (zie Mikulić v. Kroatië, nr. 53176/99, § 53, EVRM 2002-I). Derhalve moet worden aangenomen dat het geheel van sociale banden tussen een gevestigde migranten en de gemeenschap waarin zij leven, deel uitmaakt van het concept van "private life" in de zin van artikel 8.

Het is slechts in een zeldzaam geval wanneer een gevestigde migrant niet kan aantonen dat zijn of haar uitzetting een inmenging zou uitmaken op zijn of haar privé-leven zoals gewaarborgd door artikel 8 (zie Miah v. het Verenigd Koninkrijk (december), no. 53080/07, § 17, 27 april 2010).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

3. Verzoeker is éénmaal veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen voor inbreuken op de drugswetgeving. Voor het overige heeft hij een blanco strafregister, reden waarom aan verzoeker een straf met een gedeeltelijk uitstel werd toegekend.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol zouden spelen het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. Boultif/Üner criteria (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 141). Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak.

De criteria worden in vaste rechtspraak van het EHRM opgesomd als volgt:

- de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken;
- de tijdsduur van het verblijf in het gastland;
- de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van de verzoekende partij sindsdien;
- de nationaliteit van de betrokkenen;
- de gezinssituatie van de verzoekende partij;
- de vraag of de partner kennis had van de inbreuk bij het tot stand komen van de gezinsrelatie;
- de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd;
- de ernst van de moeilijkheden die de partner riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen;

- het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd.

Het vaststellen van een mogelijke schending van de openbare orde, zoals de gemachtigde doet in de bestreden beslissing, volstaat dus niet. Het moet worden nagegaan of de bescherming van de openbare orde in verhouding staat met de concrete individuele belangen van de verzoekende partij.

4. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de bevoegde overheid geen enkele belangenafweging heeft uitgevoerd bij het opleggen van de bestreden beslissing. De feiten zijn de verwerende partij nochtans genoegzaam bekend.

De verwerende partij meent ten onrechte dat huidige situatie (de “gewone sociale relaties”) zich niet zou bevinden binnen het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM. De verwerende partij kan evenwel niet voorbijgaan aan de achterliggende feiten van huidig dossier, in het bijzonder gelet op de aard en de intensiteit van de sociale relaties van verzoeker in België omwille van zijn langdurig verblijf in België. Dit privéleven van verzoeker wordt expliciet beschermd door het EVRM, zoals hierboven uiteengezet onder randnummer 2.

Het kwam dan ook aan de bevoegde overheid toe om een belangenafweging (“fair balance”) uit te voeren tussen de verschillende belangen om uit te maken of de bestreden beslissing een gerechtvaardigde inmenging dan wel een inbreuk uitmaakt op de beschermde rechten onder artikel 8 EVRM.

In de bestreden beslissing wordt er echter geen belangenafweging gemaakt.

Hieruit blijkt dat de belanghebbende elementen niet op een zorgvuldige wijze werden betrokken in de afweging en de betrokken belangen niet correct en nauwgezet zijn afgewogen bij het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij merkt bovendien op dat het niet aan hem noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toekomt om de belangenafweging in de plaats van de bevoegde overheid uit te voeren (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Dit behoort tot de bevoegdheid van de verwerende partij. De bevoegde overheid dient hierbij bovenvermelde principes, zoals bevestigd door het EHRM, te hanteren als leidraad.

Hierdoor dient een schending te worden vastgesteld van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.”

4.2.2.1. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel en dient te worden benadrukt dat artikel 8 van het EVRM zelf verweerder geen aanvullende motiveringsverplichting oplegt en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588; RvS 23 februari 2016, nr. 11.808 (c)). Verzoeker kan daarenboven niet worden gevolgd in zijn bewering dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder geen rekening zou hebben gehouden met de verplichtingen die kunnen voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Verweerder heeft namelijk duidelijk aangegeven dat verzoeker zelf verklaarde geen verwanten in het Rijk te hebben en hij heeft tevens gedeuid dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van deze verdragsbepaling vallen.

Verzoeker toont ook met zijn uiteenzetting in het tweede middel geen schending aan van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

4.2.2.2. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert de Raad ook dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de verplichting die is opgenomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling in aanmerking te nemen. Hierbij moet worden herhaald dat verweerder erop heeft gewezen dat verzoeker geen familieleden in België heeft en dient te worden gesteld dat verweerder duidelijk heeft aangegeven dat geen onmogelijkheid om te reizen om medische redenen werd vastgesteld. Verzoeker is voorts geen kind en heeft ook nooit gesteld een kind te hebben.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

4.2.2.3. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM merkt de Raad op dat niet blijkt dat verzoeker enig privé-, gezins- of familieleven in het Rijk heeft dat onder de bescherming van deze verdragsbepaling valt. Uit het aan de Raad voorgelegde gehoorverslag blijkt dat verzoeker verklaarde geen enkele verwant in het Rijk te hebben en dat hij evenmin een stabiele relatie met iemand in België onderhoudt. Er blijkt ook geenszins dat verzoeker in België sociale banden heeft opgebouwd die van die aard en intensiteit zijn dat zou kunnen worden besloten dat een verbreking van deze banden een miskennis van de eerbiediging van zijn recht op een privéleven zou impliceren. In dit verband dient te worden geduoid dat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake “*settled migrants*” (vrij vertaald: gevestigde vreemdelingen), aangezien hij geen vreemdeling is die ooit tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd. Verzoekers bewering dat hij reeds sedert 2003 – weze het onwettig – in het Rijk zou verblijven vindt trouwens ook geen steun in enig stuk. De aan de Raad voorgelegde documenten tonen slechts aan dat verzoeker op 11 december 2013 in Ghana een aanvraag tot afgifte van een visum type C indiende met het oog op een reis naar Italië om professionele redenen en dat hij pas op 19 februari 2016 voor het eerst in België werd aangetroffen en hem die dag een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij belangen in het Rijk of in de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen heeft die door verweerder onterecht over het hoofd werden gezien en die zouden nopen tot een verdere belangenafweging.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

4.2.2.4. Aangezien artikel 7 van het Handvest van de grondrechten voorziet in een bescherming die gelijkaardig is aan deze die wordt geboden door artikel 8 van het EVRM kan, gelet op voorgaande vaststellingen, evenmin een schending van deze bepaling van het Handvest van de grondrechten worden vastgesteld.

4.2.2.5. Verzoekers beschouwingen in het tweede middel laten tevens niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt of dat verweerder in casu enig dienstig gegeven niet zou hebben betrokken bij het nemen van de bestreden beslissing of dat hij over onvoldoende gegevens zou hebben beschikt om deze beslissing te nemen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig september tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK